

ието на своята ересь и на лжовните книги, той е билъ и авторъ на лжовни молитви, съ които е заклиналъ трѣсавиците, „нежитите“ и сичките болѣсти. Въ това послѣднѣо дѣло той е билъ, както са види, образецъ отъ старовременните врачаре, на които славата и до днесъ още са държи у сѣрбете (и у бѣлгарете). Преданието е направило отъ него вѣлколакъ, защото той е билъ „вѣдунъ“ и защото е ималъ сношения съ нечистите сили (друго-яче въ срѣдните вѣкове, — а народътъ и до тая минута, — не сѣ могле и да си представатъ врачовете или вѣдунете); освѣнъ това, като еретикъ, той е билъ длженъ да умре безъ християнско покаяние. Ето защо, когато той билъ „въ навѣхъ“, т. е. мъртвецъ на гробищата, той „былъ на Верзеловѣ колу“, т. е. противъ него било употрѣбено специфическо срѣдство — велзелуловъ (бесовски), т. е. извѣстниятъ (по руските предания) ясиновъ колъ — единственниятъ способъ да бжде удържанъ мъртвецътъ въ гробътъ.

Легендите, които сѣ приписани отъ индексътъ на попь Еремия, дѣйствително нѣматъ въ себѣ си нищо исключително богомилско, щото е и трѣвало да бжде, ако, — както ние предположиме, — тие сѣ биле получени готови изъ други источники. Сичките тие сѣ са сѣхраниле въ руските рѣкописи. Легендата за това, „Какъ Христа въ попы ставили“, е била извѣстна на грѣцките писатели ¹⁸⁾ и могла е да бжде земена отъ Еремия изъ нѣкой грѣцки источникъ; легендата за Прова, която

¹⁸⁾ Suidas s. v. Ἰησοῦς Migne, Dict. 2. 383. Преданието на русск. редакция въ „Отреч. книги“ отъ Тихонровога, т. 2—й.